

DZIENNIK ZARZĄDZEŃ I ROZKAZÓW

KOMENDY GŁÓWNEJ STRAŻY POŻARNYCH

Warszawa, dnia 14 sierpnia 1964 r. **Nr 3**

TREŚĆ:

PUBLIKACJE AKTÓW USTAWODAWCZYCH I WYKONAWCZYCH

ZARZĄDZENIA I ROZKAZY KOMENDY GŁÓWNEJ STRAŻY POŻARNYCH

11.

ZARZĄDZENIE

MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 20 czerwca 1964 r.

w sprawie regulaminu organizacyjnego obowiązkowej straży pożarnej na terenie gromad, osiedli i miast.

(Monitor Polski Nr 42, poz. 199)

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się regulamin organizacyjny obowiązkowej straży pożarnej na terenie gromad, osiedli i miast.

§ 2. Traci moc zarządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 15 czerwca 1954 r. w sprawie ustalenia regulaminu organizacyjnego obowiązkowej terenowej straży pożarnej (Monitor Polski Nr A-60, poz. 799).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Wicha*

Załącznik do zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 20 czerwca 1964 r.

REGULAMIN ORGANIZACYJNY OBOWIĄZKOWEJ STRAŻY POŻARNEJ NA TERENIE GROMAD, OSIEDLI I MIAST

Rozdział 1.

Zadania, zakres działania i obszar.

§ 1. 1. Obowiązkowa straż pożarna na terenie gromad, osiedli i miast, zwana dalej „strażą”, jest powołana do wykonywania zadań ochrony przeciwpożarowej w zakresie ustalonym w niniejszym regulaminie.

2. Straż powołuje w drodze uchwały prezydium właściwej rady narodowej na wniosek właściwej terenowo komendy straży pożarnych lub z własnej

inicjatywy, jeżeli bezpieczeństwo pożarowe w danej miejscowości nie może być zapewnione w inny sposób, bądź w celu powiększenia stanu osobowego istniejącej w danej miejscowości zawodowej lub ochotniczej straży pożarnej.

§ 2. 1. Obszarem własnym działania straży jest miejscowość, w której straż została utworzona.

2. Obszar pomocy wzajemnej straży stosownie do posiadanego sprzętu i środków lokomocji określają odrębne przepisy.

§ 3. Do zadań straży należy:
1) udział w prowadzeniu przeciwpożarowej działalności zapobiegawczej,
2) prowadzenie akcji ratowniczej w czasie pożaru i innych klęsk żywiołowych oraz katastrof,
3) udział w przygotowaniu mieszkańców do walki z pożarami,
4) współudział w terenowej obronie przeciwlotniczej,
5) wykonywanie innych czynności związanych z ochroną przeciwpożarową, zleconych przez organy nadzorcze.

§ 4. Zadania określone w § 3 straż wypełnia przez:
1) szkolenie członków według programów ustalonych dla obowiązkowych straży pożarnych oraz udział w manewrach i zawodach pożarniczych,
2) czuwanie nad przestrzeganiem przepisów przeciwpożarowych przez mieszkańców,
3) udział w kontrolach przeciwpożarowych przeprowadzanych przez zespoły kontrolne,
4) czuwanie nad terminowym czyszczeniem przewodów dymowych i spalinowych przez pracowników kominiarskich,
5) czuwanie nad konserwacją sprzętu pożarniczego i sprzętu łączności oraz urządzeń przeciwpożarowego zaopatrzenia wodnego i innych urządzeń przeciwpożarowych,
6) uświadamianie mieszkańców w zakresie zapobiegania pożarom oraz ich zwalczania,
7) przedstawianie prezydium właściwej rady narodowej oraz właściwej komendzie straży pożarnych opinii i wniosków dotyczących poprawy stanu bezpieczeństwa pożarowego na obszarze działania straży,
8) współdziałanie z innymi instytucjami i organizacjami w sprawach ochrony przeciwpożarowej oraz w sprawach z nią związanych.

Rozdział 2.

Członkowie, ich obowiązki i prawa.

§ 5. 1. Powołanie poszczególnych osób do straży następuje na podstawie decyzji właściwego organu prezydium gromadzkiej, osiedlowej lub miejskiej rady narodowej, doręczonej tym osobom.

2. Pracowników państwowych gospodarstw rolnych powołuje się na członków straży w porozumieniu z kierownictwem zakładu (gospodarstwa) położonego na terenie danej miejscowości.

3. Do służby w straży mogą być powołane osoby zameldowane na pobyt stały (zamieszkanie) w miejscowości będącej siedzibą straży, które:
1) posiadają odpowiedni stan zdrowia i sprawność fizyczną,
2) ukończyły 18 rok życia, a nie przekroczyły 50 lat.

§ 6. Do obowiązków członków straży należy:
1) ścisłe stosowanie się do postanowień regulaminu i zarządzeń organów straży,
2) udział w szkoleniu w zakresie ochrony przeciwpożarowej,
3) regularne uczęszczanie na zbiórki i ćwiczenia straży,
4) niezwłoczne stawienie się do akcji ratowniczej i na każdy alarm,
5) przestrzeganie dyscypliny organizacyjnej.

§ 7. Świadczenia na rzecz członków straży w zakresie ubezpieczenia od następstw nieszczęśliwych wypadków oraz w zakresie wyposażenia w odzież ochronną i ekwipunek pożarniczy regulują odrębne przepisy.

Rozdział 3.

Naczelnik straży.

§ 8.1. Na czele straży stoi naczelnik straży.

2. W straży o większym stanie liczbowym (ponad 10 osób) lub posiadającej pododdziały (§ 12) naczelnik straży ma do pomocy 1—2 zastępców.

3. Naczelnika straży i jego zastępców wyznacza prezydium właściwej rady narodowej w porozumieniu z właściwym komendantem straży pożarnych.

§ 9. Właściwa komenda straży pożarnych wydaje wiążące dla naczelnika wytyczne i instrukcje w sprawach fachowych oraz kontroluje ich wykonanie.

§ 10. Do obowiązków naczelnika straży należy techniczne kierownictwo straży, a w szczególności:
1) szkolenie członków straży według obowiązujących programów,
2) wyznaczanie funkcyjnych do obsady stanowisk w ramach wewnętrznej organizacji straży za zgodą właściwego komendanta straży pożarnych,
3) regulowanie toku służby wewnętrznej w straży (zbiórki, dyżury, apele),
4) dowodzenie strażą w czasie pożaru i innych klęsk żywiołowych oraz katastrof,
5) czuwanie nad gotowością bojową straży, konserwacją sprzętu, pomieszczeń i ekwipunku członków straży,
6) utrzymywanie w szeregach straży karności oraz udzielanie członkom pochwał i wymierzanie kar porządkowych przewidzianych w przepisach normujących służbę wewnętrzną,
7) przedstawianie prezydium właściwej rady narodowej i właściwej komendzie straży pożarnych wniosków zmierzających do poprawy zabezpieczenia przeciwpożarowego miejscowości, jak również w zakresie zaopatrzenia straży w sprzęt techniczny i ekwipunek.

Rozdział 4.

Organizacja wewnętrzna straży i nadzór.

§ 11. 1. Stan liczebny straży ustala właściwy komendant straży pożarnych stosownie do norm określonych przepisami o powołaniu i rozmieszczaniu straży pożarnych.

2. Straż dzieli się odpowiednio do jej liczebności na plutony i sekcje.

3. Stan wyposażenia technicznego straży ustala się na podstawie obowiązujących przepisów i norm.

4. Szczegółową organizację wewnętrzną straży, tok służby oraz obowiązki poszczególnych funkcyjnych określają regulaminy i instrukcje służbowe.

§ 12. W miejscowościach o dużym zaludnieniu bądź rozległym obszarze mogą być tworzone pododdziały straży w sile plutonu lub sekcji, rozmieszczone odpowiednio do sposobu zabudowy i warunków terenowych danej miejscowości.

§ 13. Jeżeli straż została utworzona w celu uzupełnienia stanu osobowego zawodowej lub ochotniczej straży pożarnej danej miejscowości, wówczas wchodzi ona w skład tejże straży jako pluton lub sekcja, a sprzęt techniczny i ekwipunek otrzymuje z jej zasobów. Dowódców dla tych plutonów lub sekcji wyznacza komendant zawodowej straży pożarnej lub naczelnik ochotniczej straży pożarnej.

§ 14. Wydatki na cele organizacyjne i rzeczowe straży są pokrywane z budżetu terenowego właściwej rady narodowej w ramach przewidzianych na ten cel kredytów.

§ 15. Nadzór i kontrolę nad działalnością straży sprawują prezydium właściwej rady narodowej i właściwa terenowo komenda straży pożarnych.

Rozdział 5.

Rozwiązanie straży.

§ 16. 1. Rozwiązanie straży następuje na podstawie uchwały prezydium właściwej rady narodowej podjętej na wniosek właściwego komendanta straży pożarnych, jeżeli bezpieczeństwo pożarowe na obszarze działania straży zostało zapewnione w inny sposób.

2. Pozostały po zlikwidowaniu straży sprzęt techniczny oraz część ekwipunku osobistego prezydium właściwej rady narodowej przeznacza na cele ochrony przeciwpożarowej w porozumieniu z właściwą komendą straży pożarnych.

12.

ZARZĄDZENIE
MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 2 lipca 1964 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie przyznania niektórych ulg w świadczeniu na fundusz gromadzki.

(Monitor Polski Nr 44, poz. 208)

Na podstawie art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 4 zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 kwietnia 1962 r. w sprawie przyznania niektórych ulg w świadczeniach na fundusz gromadzki (Monitor Polski Nr 38, poz. 180) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Jeżeli członek czynny ochotniczej straży pożarnej nie podlega obowiązkowi wpłat na fundusz gromadzki, lecz zamieszkuje i prowadzi gospodarstwo rolne wspólnie z osobą podlegającą temu obowiązkowi, a będącą członkiem jego rodziny, ulgi w świadczeniach na fundusz gromadzki z tytułu wykonywania przez niego prac wymienionych w § 3 mogą być udzielane tej osobie".

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wewnętrznych: *wz. Z. Sznek*

13.

ZARZĄDZENIE Nr 7/64
KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 14 sierpnia 1964 r.

w sprawie sprzętu przeciwgazowo-dymowego w jednostkach ochrony przeciwpożarowej.

Na podstawie § 2 ust. 2 pkt. 8 i 23 zarządzenia Nr 96 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 23 czerwca 1961 r. w sprawie organizacji i zakresu działania Komendy Głównej Straży Pożarnych (Dz. Urz. MSW. Nr 7, poz. 23) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Wyposażenie jednostek taktycznych straży pożarnych w sprzęt przeciwgazowo-dymowy, zwany dalej p. gaz. dym. stanowią:

— aparaty tlenowe,
— aparaty oddechowe na sprężone powietrze,
— maski z doprowadzeniem powietrza z zewnątrz,
— maski typu ogólnowojskowego z pochłaniaczami uniwersalnymi,
— aparaty ratownicze do sztucznego oddychania,
— wykrywacze par i gazów.

2. Normy wyposażenia jednostek taktycznych straży pożarnych w sprzęt p. gaz. dym. zawarte są w załączniku nr 1.

§ 2. 1. Celem zapewnienia pełnej sprawności technicznej i gotowości bojowej oraz uzyskania jaknajdłuższego okresu używalności — aparaty oddechowe i maski do nich podlegają:
— bieżącym zabiegom kontrolno-konserwacyjnym,
— przeglądom naprawczo-pomiarowym,
— co rocznemu komisyjnemu przeglądowi

2. Bieżące zabiegi kontrolno-konserwacyjne dokonywane są raz w miesiącu w jednostkach użytkujących sprzęt p.gaz.dym.

3. Przeglądy naprawczo-pomiarowe dokonywane są wyłącznie przez odpowiednio wyposażone stacje obsługi sprzętu p.gaz.dym. Mogą być one dokonywane również przez wytwórnie sprzętu p.gaz.dym.

4. Przeglądy naprawczo-pomiarowe dokonywane są:
— raz na 4 miesiące,
— każdorazowo po użyciu sprzętu w akcji gaśniczo-ratowniczej,
— każdorazowo w przypadku stwierdzenia usterek lub uszkodzeń.

5. Coroczny, komisyjny przegląd ma na celu sprawdzenie stanu technicznego sprzętu, jego gotowości bojowej, stanu konserwacji oraz znajomości zasad użycia i obsługi przez załogi jednostek.

Przegląd ten organizują wojewódzkie (równorzędne) komendy straży pożarnych w terminie do końca miesiąca kwietnia każdego roku.

6. Zakres bieżących zabiegów kontrolno-konserwacyjnych i przeglądów naprawczo-pomiarowych wymienionych w ust. 2 i 3 określa załącznik nr 2.

§ 3. 1. Postanowienia § 2 pkt. 1 nie dotyczą masek typu ogólnowojskowego z pochłaniaczami uniwersalnymi.

2. Sprzęt, o którym mowa w ust. 1 jest przechowywany oraz podlega konserwacji, naprawie i kontroli, zgodnie z postanowieniami odrębnych przepisów.

§ 4. 1. W celu zapewnienia prawidłowych warunków przeprowadzania przeglądów naprawczo-pomiarowych wojewódzkie (równorzędne) komendy straży pożarnych zorganizują stacje obsługi sprzętu p.gaz. dym. obejmujące swoją działalnością obszar województwa (miasta wyłączonego z województwa).

2. Do czasu całkowitego wyposażenia stacji obsługi sprzętu p.gaz.dym. należy zorganizować stację obsługi o ograniczonym zakresie działania. Komenda wojewódzka (równorzędna) straży pożarnych ustala w uzgodnieniu z Komendą Główną Straży Pożarnych obszar i zakres działania tych stacji (w zależności od posiadanego wyposażenia).

3. Komendy posiadające stacje obsługi obowiązane są przejściowo do świadczeń na rzecz tych komend, które mają utworzone stacje obsługi o ograniczonym zakresie działania. Rodzaj świadczeń o których mowa wyżej, oraz zasady związanych z nimi rozliczeń finansowo-materiałowych ustalają wzajemnie zainteresowane wojewódzkie (równorzędne) komendy straży pożarnych.

4. Zasady organizacji i wyposażenia stacji obsługi określa załącznik nr 3.

§ 5. Jednostki ochrony przeciwpożarowej zobowiązane są do przestrzegania zasad eksploatacji i gospodarki sprzętu p.gaz.dym. określonych w wytycznych stanowiących załącznik nr 4.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem podpisania.

Komendant Główny: *w.z. W. Pilawski*

Załącznik Nr 1 do zarządzenia Nr 7/64 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 14 sierpnia 1964 r.

NORMY WYPOSAŻENIA JEDNOSTEK TAKTYCZNYCH STRAŻY POŻARNYCH W SPRZĘT P. GAZ. DYM

1. Ustala się następujące rodzaje norm wyposażenia w sprzęt p.gaz.dym:
— normę wyposażenia bojowego,
— normę wyposażenia rezerwowego.

2. Wyposażenie bojowe stanowi sprzęt p.gaz.dym. znajdujący się w sekcjach, plutonach oraz odwodach wojewódzkich.

3. Ustala się następującą normę wyposażenia bojowego w sprzęt p.gaz.dym. sekcji gaśniczej i gaśniczej specjalnej dla:
a) zawodowej straży pożarnej,
b) ochotniczej i obowiązkowej straży pożarnej typu S zlokalizowanej w siedzibie powiatowej (miejskiej) komendy straży pożarnych miasta wyłączonego z województwa,
c) ochotniczej i obowiązkowej straży pożarnej typu S i Rm zlokalizowanej w zakładzie pracy:

— aparaty tlenowe lub na sprężone powietrze — 2 szt.
— maski właściwe przystosowane zarówno do aparatów tlenowych jak i aparatów oddechowych na sprężone powietrze — na każdego członka etatowego sekcji na każdej zmianie — 1 szt.
— zapasowe butle do aparatów tlenowych lub aparatów oddechowych na sprężone powietrze — na każdy aparat — 2 szt.
— zapasowe pochłaniacze do aparatów tlenowych, na każdy aparat — 2 szt.
— uszczelki do aparatów tlenowych i na spężone powietrze po 1 komplecie na każdy aparat

— klucze i przybory do aparatów tlenowych i na sprężone powietrze — po 1 komplecie na każdy aparat

— skrzynia do przewożenia aparatów — 2 szt.

4. Ustala się następującą normę wyposażenia bojowego w sprzęt p.gaz-dym pozostałych ochotniczych straży pożarnych typu S na każdą sekcję:

— aparaty na sprężone powietrze lub aparaty z doprowadzeniem powierza z zewnątrz — szt. 2

— maski właściwe przystosowane zarówno do aparatów na sprężone powietrze jak i do aparatów z doprowadzeniem powietrza z zewnątrz — szt. 2

— uszczelki, klucze i przybory do aparatów na sprężone powietrze — po 1 komplecie na każdy aparat

— skrzynia do przewożenia aparatów — po 1 szt. na każdy aparat

5. Norma wyposażenia bojowego w sprzęt p.gaz. dym. sekcji zawodowych, ochotniczych i obowiązkowych straży pożarnych w zakładach pracy może ulec zmianie w przypadkach uzasadnionych charakterem produkcyjnym danego zakładu.

Decyzję w tej sprawie wydaje właściwy terenowo powiatowy (miejski), miasta wyłączonego z województwa komendant straży pożarnych.

6. Wojewódzki (równorzędny) komendant straży pożarnych ustala w których z podległych sobie jednostkach należy zlokalizować odwód sprzętu p.gaz. dym. w składzie 1—4 sekcji specjalnych p.gaz.dym. dla terenu województwa (miasta wydzielonego z województwa).

7. Liczbę sekcji specjalnych p.gaz.dym. o których mowa w ust. 6 dla każdego województwa (miasta wyłączonego z województwa) ustala właściwa terenowo wojewódzka (równorzędna) komenda straży pożarnych, stosownie do wymagań operacyjno-taktycznych, wynikających z warunków działania straży pożarnych.

8. Ustala się normę wyposażenia bojowego sekcji specjalnej p.gaz.dym:

— samochód kryty lub przyczepa samochodowa przystosowana do przewozu sprzętu — 1 szt.

— aparaty tlenowe lub na sprężone powietrze — 12 szt.

— pochłaniacze zapasowe do aparatów tlenowych — 24 szt.

— zapasowe butle tlenowe lub na sprężone powietrze — 24 szt.

— maski rezerwowe do aparatów tlenowych lub na sprężone powietrze — 12 szt.

— komplety uszczelek — 24 szt.

— komplety kluczy i przyborów — 2 szt.

— zapasowe węże (przewody) łączące — 8 szt.

— zestaw wykrywaczy par i gazów — 2 kpl.

— odzież ochronna kwaso-ługoodporna (ubrania, buty, rękawice) — 6 kpl.

— aparat do sztucznego oddychania — 1 szt.

— aparat do badania stopnia wybuchowości par i gazów — 2 szt.

Ponadto w skład wyposażenia sekcji specjalnej p.gaz.dym. mogą wejść urządzenia wyciągowe lub inne do oddymiania pomieszczeń, lampy — reflektory gazoszczelne, laryngofony z przewodem telefonicznym w lince.

Wyposażenie bojowe sekcji specjalnej p.gaz.dym. może być dodatkowo uzupełnione innymi rodzajami sprzętu. Decyzję w sprawie dodatkowego wyposażenia wydaje wojewódzki (równorzędny) komendant straży pożarnych.

9. Dla ochotniczych i obowiązkowych straży pożarnych typu Km, Krm, Kr, Pc (terenowych) nie przewiduje się w zasadzie wyposażenia w sprzęt p.gaz. dym.

10. Maski typu ogólnowojskowego z pochłaniaczami uniwersalnymi stanowią wyposażenie rezerwowe jednostek taktycznych straży pożarnych przeznaczone do użycia w okresie specjalnym. Sprzęt ten może być użyty wyjątkowo podczas akcji ratowniczych, o ile stężenie lotnych substancji taksycznych nie przekracza 2% zawartości tych związków w powietrzu, zaś zawartość tlenu w otaczającej atmosferze nie jest mniejsza niż 18%. Używanie tego sprzętu podczas pożarów wewnątrz budynków i obiektów jest wzbronione. Normy wyposażenia w ten rodzaj sprzętu regulują odrębne przepisy.

11. Celem wyrównywania w wyposażeniu bojowym jednostek straży pożarnych przejściowych braków spowodowanych np.: konserwacją, eksploatacją, czynnościami kontrolno-pomiarowymi, zużyciem sprzętu podczas akcji, zajęciami szkoleniowymi itp. ustala się normę wyposażenia rezerwowego sprzętu p.gaz. dym.

Norma ta stanowi 10% ogólnej ilości sprzętu p.gaz.dym. stanowiącego wyposażenie bojowe tych jednostek na terenie województwa lub miasta wyłączonego z województwa.

12. Sprzęt p.gaz.dym. stanowiący wyposażenie rezerwowe pozostaje w wyłącznej dyspozycji wojewódzkiej (równorzędnej) komendy straży pożarnych, która ustala jego rozmieszczenie w jednostkach podległych,

Załącznik Nr. 2 do zarządzenia Nr 7/64 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 14 sierpnia 1964 r.

ZAKRES BIEŻĄCYCH ZABIEGÓW KONTROLNO-KONSERWACYJNYCH PRZEGLĄDÓW NAPRAWCZO-POMIAROWYCH I COROCZNYCH KOMISYJNYCH PRZEGLĄDÓW STANU TECHNICZNEGO SPRZĘTU P. GAZ. DYM.

I. Bieżące zabiegi kontrolno-konserwacyjne.

1. Bieżące zabiegi kontrolno-konserwacyjne polegają na:
— oględzinach zewnętrznych,
— sprawdzeniu ciśnienia tlenu (powietrza) w butlach,
— sprawdzeniu pochłaniacza (zawilgocenie, okres gwarancji),
— sprawdzeniu umocowania oraz połączeń części składowych,
— sprawdzeniu szczelności aparatu (odnotowanie spadku ciśnienia),
— sprawdzeniu szczelności przewodów,
— sprawdzeniu funkcjonowania zaworów,
— sprawdzeniu wyposażenia (klucze, uszczelki),
— przeglądzie masek znajdujących się na wyposażeniu jednostek taktycznych,
— odkurzeniu i oczyszczeniu aparatów,
— kontrolowaniu umieszczenia aparatu wraz z wyposażeniem w skrzyni lub w schowku samochodów pożarniczych przyczym skrzynię bądź schowek należy zaplombować.

Ponadto do obowiązków konserwatora należy:
— wymienić butle tlenowe lub powietrzne
— wymienić pochłaniacz,
— wymienić uszczelki,
— dokręcić obluzowane śruby, nakrętki i złącza,
— dobrać i dopasować maskę właściwą.

Podczas konserwacji bieżącej konserwator nie posługuje się w zasadzie przyrządami pomiarowymi stosując metody uproszczone.

2. W zawodowych strażach pożarnych, posiadających przetłaczarki do tlenu lub kompresory powietrzne oraz słupki wodne — konserwator powinien ładować butle i badać szczelność aparatów.

3. Wykonywanie innych czynności niż wymienione w ust. 1 i 2, jak również rozbieranie części składowych aparatów, regulacja zaworów itp. może być przeprowadzane wyłącznie przez stacje obsługi sprzętu p.gaz.dym. lub przez wytwórnie.

4. W razie stwierdzenia usterek — sprzęt niesprawny lub budzący wątpliwości, co do jego stanu technicznego, podlega natychmiastowemu wycofaniu z wyposażenia bojowego i przekazaniu do stacji obsługi.

5. Przeprowadzenie bieżących zabiegów kontrolno-konserwacyjnych zostaje odnotowane przez konserwatora w odniesieniu do:
— aparatów oddechowych — w karcie kontroli (wzór w załączniku nr 4)
— masek do wymienionych aparatów — w zeszycie kontrolnym według poniższego wzoru.

Data kontroli	Wyniki kontroli	Uwagi	Podpis konserwatora

II. Przeglądy naprawczo-pomiarowe

1. Przeglądy naprawczo-pomiarowe obejmują:
— szczegółową kontrolę stanu technicznego sprzętu p.gaz.dym.,
— regulację zaworów, mechanizmów i osprzętu,
— napełnianie butli tlenem lub powietrzem,
— naprawę i wymianę zużytych lub uszkodzonych części,
— oczyszczenie i dezynfekcję aparatów i masek.

2. Okresowe, obowiązkowe poddawanie butli tlenowych lub na sprężone powietrze wysokociśnieniowym próbom wytrzymałości nie wchodzi w zakres przeglądów naprawczo-pomiarowych. Zagadnienie to jest uregulowane odrębnymi przepisami państwowymi.

III. Coroczne komisyjne przeglądy stanu technicznego.

1. Coroczne komisyjne przeglądy stanu technicznego sprzętu p.gaz.dym. obejmują sprawdzanie i ocenę:
— konserwacji i utrzymania,
— gotowości bojowej,
— gospodarki i eksploatacji,
— znajomości zasad użycia i obsługi przez załogi jednostek,
— pracy stacji obsługi.

Załącznik Nr. 3 do zarządzenia Nr 7/64 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 14 sierpnia 1964 r.

ORGANIAZCJA I WYPOSAŻENIE STACJI OBSŁUGI SPRZĘTU P. GAZ. DYM.

Celem wykonania zadań w zakresie napraw, wymiany części oraz właściwego gospodarowania sprzętem przeciwgazowo-dymowym stacja obsługi musi posiadać:

I wykwalifikowany personel fachowy,
II właściwe pomieszczenie,
III niezbędne wyposażenie w sprzęt kontrolno-pomiarowy, narzędzia i części zamienne.

I. Personel stacji obsługi sprzętu p.gaz.dym.

1. Personel stacji obsługi składa się z kierownika oraz mechaników sprzętu p.gaz.dym., których liczba uzależniona jest od ilości sprzętu p.gaz.dym. znajdującego się na obszarze obsługiwanym przez daną stację.

2. Kierownik stacji powinien posiadać: 1) wykształcenie w zakresie szkoły zawodowej o kierunku technicznym, albo conajmniej 5 letnią praktykę w konserwacji sprzętu p.gaz.dym., 2) ukończony kurs mechaników aparatów oddechowych.

3. Mechanik sprzętu p.gaz.dym. powinien posiadać:
— ukończony kurs mechaników aparatów oddechowych.

II. Pomieszczenia stacji obsługi.

1. Ze względu na zakres i rodzaj prac wykonywanych w stacji obsługi sprzętu p.gaz.dym. pomieszczenia jej powinny odpowiadać warunkom budowlanym, przewidzianym dla tego typu obiektów, a ponadto powinny posiadać:
— szyby okienne od strony naświetlenia słonecznego zamalowane na biało lub też ze szkła matowego,
— posadzki równe, trudnościeralne o nieśliskiej powierzchni, łatwozmywalne,
— ściany gładkie wykonane z materiałów zapewniających możliwość mycia ich i utrzymania w czystości,
— wentylację górną i dolną,
— ogrzewanie przy pomocy instalacji centralnego ogrzewania,
— doprowadzenie wody bieżącej zimnej i ciepłej;
Jeżeli do podgrzewania wody stosowane są piecyki gazowe muszą one znajdować się w pomieszczeniu oddzielonym od zasadniczych działów stacji obsługi.

2. Pomieszczenia przeznaczone do przetłaczania tlenu i sprężonego powietrza, jak również magazynowania butli z tlenem lub powietrzem powinny odpowiadać przepisom o przechowywaniu i ładowaniu gazów pod ciśnieniem.

III. Wyposażenie stacji obsługi.

1. Stacja obsługi powinna w zasadzie składać się z następujących pomieszczeń:
1) tlenownia-sprężarkarnia,
2) magazyn butli tlenowych lub na sprężone powietrze,
3) magazyn aparatów przygotowanych do odbioru i magazyn części zamiennych,
4) warsztat kontrolno-naprawczy wraz z dezynfektornią aparatów.

2.1) Tlenownia-sprężarkownia jest działem, w którym przetłacza się tlen bądź powietrze z butli wysokolitrażowych do butli aparatów lub też ładuje się pod ciśnieniem butle aparatów na sprężone powietrze.

2) Wyposażenie tlenowni-sprężarkowni stanowią:
— przetłaczarka o napędzie ręcznym bądź elektrycznym do tlenu lub powietrza,
— kompresor do powietrza o zdolności sprężania do 250 atn.,
— waga do butli,
— stojaki na butle,
— urządzenia kontrolne i sterownicze przetłaczarek i kompresorów.

3.1) Magazyn butli tlenowych i na sprężone powietrze służy do przechowywania butli. Powinien mieć wyodrębnione miejsce na butle pełne i puste.

2) Wyposażenie magazynu butli stanowią:
— stojaki dla butli wysokolitrażowych,
— regały dla butli aparatów,
— wózek ręczny do przewożenia butli.

4.1) Magazyn aparatów tlenowych lub na sprężone powietrze służy do przechowywania aparatów przeznaczonych do naprawy i odbioru przez jednostki, które stacja obsługuje a ponadto w magazynie tym przechowuje się części i zespoły wymienne.

2) Wyposażenie magazynu aparatów stanowią:
— regały lub szafki z wyodrębnionymi przedziałami osobno na każdy aparat,
— regały i półki na części i zespoły,
— szafy z szufladami i przegródkami na drobne części (uszczelki, nakrętki itp.)

5.1) Warsztat kontrolno-naprawczy stanowi zasadniczy dział stacji obsługi, w którym przeprowadzane są przeglądy, naprawa i wymiana części aparatów oraz ich dezynfekcja.

2) Warsztat kontrolno-naprawczy składa się z 4 części bezpośrednio powiązanych ze sobą funkcjonalnie:
— narzędziowni,
— warsztatu mechanicznego,
— zespołu badawczo-kontrolnego,
— stanowiska dezynfekcji aparatów.

3) Narzędziownia służy do przechowywania niezbędnych narzędzi i przyborów.

4) Wyposażenie narzędziowni stanowią narzędzia i przybory, a w szczególności:
— gwintowniki i gwintownice kalibrowane dla dla gwintów metrycznych i Whithworta,
— komplety kluczy do nakrętek,
— komplety pilników,
— komplety wkrętaków,
— komplety wierteł,

— wiertarka przenośna ręczna i elektryczna,
— kolby elektryczne do lutowania,
— piłki do metalu,
— przecinaki, wybijaki, młotki, cążki uniwersalne i zwykłe itp.

5) Narzędzia powinny być w miarę możliwości niklowane lub chromowane względnie pokryte lakierem antykorozyjnym.
Powinny być one odpowiednio przechowywane.

6) Warsztat mechaniczny służy do dokonywania napraw i rozbierania części aparatów.

7) Wyposażenie warsztatu mechanicznego stanowią:
— stół roboczy obity blachą, przy którym przewidywać należy 2—3 stanowiska pracy. W stole roboczym powinny znajdować się szuflady na podręczne narzędzia i przybory,
— imadła ślusarskie 2 — 3 szt.
— wiertarka elektryczna pionowa — 1 szt.
— ostrzałka — 1 szt.
— tokarnia stołowa o długości toczenia 250—400 mm — 1 szt.

8) Zespół badawczo kontrolny służy do przeprowadzania badań kontrolnych sprzętu p.gaz.dym. przy użyciu urządzeń pomiarowych.

9) Wyposażenie zespołu badawczo-kontrolnego stanowią:
— stół roboczy z 2—3 ruchomymi stojakami na aparaty tlenowe lub aparaty na sprężone powietrze 1 szt.
— rotomierze do określenia wydatku tlenu w zakresie od 0,5 do 150 l/min. 4 szt.
— rotomierze do określenia wydatku powietrza w zakresie od 0,5 do 150 l/min. 4 szt.
— słupki wodne do badania szczelności aparatów 2 szt.
— gazomierz laboratoryjny 1 szt.
— prasa manometryczna 1 szt.
— przyrząd do badania szczelności masek 2 szt.
— uniwersalny przyrząd kontrolny 2 szt.
— manometr wzorcowy 2 szt.
— chronometr 1 szt.
— sztoper 2—3 szt.
— termometr rtęciowy o skali od 20° do + 40°C 1 szt.
— termometr rtęciowy o skali od 0° do 100°C 2 szt.
— barometr 1 szt.

10) Stanowisko dezynfekcji aparatów służy do oczyszczania i odkażania sprzętu p.gaz.dym.

11) Wyposażenie stanowiska dezynfekcji aparatów stanowią:
— myjnia do mycia i płukania przewodów oddechowych, worków tlenowych i masek 1 szt.
— suszarka elektryczna 1 szt.
— szafa dezynfekcyjna (wielkość i ilość zależne od potrzeb)

6.1. Wyposażenie stacji obsługi może być dodatkowo uzupełnione innymi rodzajami sprzętu.

Decyzję w sprawie dodatkowego wyposażenia wydaje wojewódzki (równorzędny) komendant straży pożarnych.

7.1. W stacji obsługi powinna znajdować się niezbędna ilość części zamiennych do poszczególnych rodzajów i typów sprzętu p.gaz-dym.

Załącznik Nr. 4 do zarządzenia Nr 7/64 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 14 sierpnia 1964 r.

WYTYCZNE

w sprawie eksploatacji i gospodarki sprzętem p.gaz.dym.

1. Sprzęt p.gaz.dym., stanowiący wyposażenie jednostek straży pożarnych powinien stale znajdować się w pełnej sprawności technicznej i gotowości bojowej.

2. Wymaganą sprawność techniczną sprzętu p.gaz. dym. osiąga się wówczas, gdy:
— jego wskaźniki użytkowe (parametry) odpowiadają normom państwowym lub określonym przez producenta,
— jego elementy składowe i wyposażenie nię wykazują usterek.

3. Gotowość bojową sprawnego technicznie sprzętu p.gaz.dym uzyskuje się w stosunku do:

a) aparatów tlenowych przez:
— podłączenie pochłaniacza,
— nałożenie na łącznik centralny ślepej nakrętki z uszczelką,
— umieszczenie aparatu wraz z wyposażeniem w skrzyni lub schowku wozu bojowego,

b) aparatów na sprężone powietrze przez:
— połączenie węża oddechowego z łącznikiem maski właściwej,
— umieszczenie aparatu wraz z wyposażeniem w skrzyni lub w schowku wozu bojowego.

c) masek z doprowadzeniem powietrza z zewnątrz przez połączenie maski z przewodem i umieszczenie w skrzyni lub schowku wozu bojowego,

d) masek z pochłaniaczem przez połączenie maski właściwej z pochłaniaczem, otwarcie wlotu powietrza w pochłaniaczu, umieszczenie maski i pochłaniacza w torbie nośnej.

Uwaga: Butle aparatów oraz butle zapasowe powinny zawierać tlen medyczny lub powietrze pozbawione wszelkich zanieczyszczeń pod ciśnieniem nie mniejszym niż 10 atn i nie wyższym od ustalonego dla danego typu aparatu.

4. Sprzęt p.gaz.dym stanowiący wyposażenie bojowe przechowywany jest na samochodach pożarniczych poszczególnych jednostek.

5. Sprzęt p.gaz.dym stanowiący wyposażenie rezerwowe przechowywany jest w magazynach stacji obsługi lub jednostkach wyznaczonych przez wojewódzkie (równorzędne) komendy straży pożarnych.

6. Rezerwowy sprzęt p.gaz.dym przechowywany jest w skrzyniach w pomieszczeniach przewiewnych w temp. + 5° do + 20°C, o wilgotności względnej 60—80%, zdala od źródeł ciepła (piece, instalacje CO). Należy unikać przechowywania aparatów i ich części w atmosferze zanieczyszczonej pyłem, kurzem. Wspólnie ze sprzętem p.gaz.dym nie mogą być magazynowane oleje, tłuszcze, smary, benzyna, nafta, kwasy, ługi i inne materiały powodujące korozję metali lub rozkład gumy. Skrzyń ze sprzętem p.gaz. dym nie można ustawiać bezpośrednio na podłodze magazynu, lecz na drewnianych belkach lub regałach w ten sposób, aby był zapewniony przewiew powietrza między skrzyniami a podłogą.
Skrzynie ze sprzętem p.gaz.dym należy przenosić ostrożnie, unikając wstrząsów, przewrócenia i przerzucania.

7. Jeżeli aparaty oddechowe rezerwowe mają być przechowywane dłuższy czas niż 2 miesiące należy: — opróżnić butle z tlenu lub powietrza — nie podłączać pochłaniaczy do przewodów.

8. Aparaty oddechowe z opróżnionymi butlami lub bez podłączonych pochłaniaczy należy przechowywać oddzielnie od aparatów znajdujących się w gotowości bojowej. Na skrzyniach należy umieścić tabliczkę z napisem „Uwaga! Aparat bez tlenu (powietrza)! lub „Uwaga! Nie podłączony pochłaniacz!".

9. Pochłaniacze do aparatów tlenowych należy przechowywać w skrzyniach lub pudłach tekturowych. Otwory wlotowe i wylotowe pochłaniaczy powinny być bezwzględnie szczelnie zakryte i zaplombowane.

10. Zasady przechowywania masek z pochłaniaczami uniwersalnymi typu ogólno-wojskowego (sprzęt filtracyjny) określają odrębne przepisy.

11. Dla każdego aparatu oddechowego jednostka na której wyposażeniu znajduje się dany sprzęt zakłada kartę kontrolną w/g załączonego wzoru nr 1. W karcie tej zawierającej szczegółowe dane ewidencyjne wpisywane są wszelkie uwagi dotyczące stanu technicznego, dokonywanych napraw i zabiegów konserwacyjnych oraz użytkowania. Wszelkie wpisy i adnotacje w karcie kontrolnej danego sprzętu mogą być dokonywane wyłącznie przez:

— konserwatorów sprzętu p.gaz.dym,

— upoważnionych pracowników stacji obsługi,

— członków komisji dokonywujących przeglądy techniczne.

12. Karta kontrolna powinna być dołączona do aparatu oddechowego przekazywanego do stacji obsługi przez jednostkę użytkującą.

13. Zasady wykorzystania rezerwowego sprzętu p.gaz.dym dla celów szkoleniowych jak również okresowej wymiany w związku z konserwacją i naprawą — komendy wojewódzkie (równorzędne) straży pożarnych ustalają we własnym zakresie.

14. Ewidencji podlega:

1) każdy aparat oddechowy oraz maski właściwe znajdujące się na wyposażeniu jednostek straży pożarnych,

2) aparatura i sprzęt naprawczo-konserwacyjny,

3) zasady ewidencji masek typu ógólno wojskowego z pochłaniaczami uniwersalnymi typu wojskowego określają odrębne przepisy.

15. Ewidencję, o której mowa wyżej w pkt. 14 prowadzą wg. załączonego wzoru nr 2:

— powiatowe (miejskie miast stanowiących powiaty oraz miast wyłączonych z województw) komendy straży pożarnych obejmując wszystkie jednostki straży pożarnych niezależnie od ich lokalizacji,

— wojewódzkie komendy straży pożarnych obejmując zbiorowo wszystkie komendy powiatowe i miejskie.

16. Stacja obsługi sprzętu p.gaz.dym prowadzi ewidencję części zamiennych i materiałów bieżącego użytku wg ogólnych zasad gospodarki materiałowej.

Uwagi dotyczące sposobu wypełniania arkuszy ewidencyjnych sprzętu p.gaz.dym. (Wzór Nr 2, 2a).

1. Ewidencji podlega sprzęt znajdujący się w podziale bojowym, magazynach oraz punktach naprawczo-konserwacyjnych.

2. Komendy Powiatowe, Miejskie (miast wyłączonych z województw) straży pożarnych podają w rubryce 3 arkuszy wzór 2, 2a poszczególne jednostki (zawodowe, ochotnicze i obowiązkowe) znajdujące się na obszarze ich działania.

3. Komendy wojewódzkie straży pożarnych wyszczególniają zbiorowo w rubr. 3 poz. I arkuszy 2, 2a poszczególne MKSP, a w poz. II poszczególne PKSP znajdujące się na obszarze ich działania.

4. W arkuszu wzór Nr 2 w rubrykach 4—5 oraz 10—13 należy podawać ilość poszczególnych aparatów w rozbiciu na typy, wpisując kolejno nazwy danego rodzaju sprzętu. Podając ilość aparatów należy uwzględnić jedynie sam aparat wraz z 1 butlą, lecz bez pochłaniacza i maski właściwej. W rubrykach 13 i 19 należy podać ilość butli zapasowych.

KARTA KONTROLI
aparatu oddechowego — wzór nr 1

Jednostka użytkująca

....
(WKSP, MZSP-PKSP, Szkoła)

Rodzaj aparatu .... Producent ....

Typ .... rok budowy .... Nr fabryczny ....

A							B						
Użycie			Bieżące zabiegi kontrolno-konserwacyjne				Przeglądy naprawczo-konserwacyjne						
Data	Miejsce	Powód (PRCPr)	Czas pracy	Data	Wyniki i uwagi	Podpis konserwatora	Data przyjęcia do przeglądu	Stan techniczny	Regulacja zaworów	Napełnienie butli	Dezynfekcja	Naprawa lub wymiana części	Data i podpis pracownika stacji obsługi
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

Uwagi dot. wypełniania karty kontroli aparatu oddechowego

1. W pozycji ,,Rodzaj aparatu'' podać ,,TLENOWY'' lub ,,SPRĘŻONE POWIETRZE''
2. Część ,,A'' wypełnia konserwator sprzętu p. gaz. dym. w jednostce,
3. Część ,,B'' wypełnia Stacja obsługi
4. W rubryce 3 powód użycia podać P — pożar, R — ratownictwo, C — ćwiczenia, Pr — próba
5. W rubryce 6 i 9 podać ,,Sprawny'' lub ,,Niesprawny'' oraz przyczynę np. uszkodzony zawór ostrzegawczy, brak tlenu itp.
6. W rubryce 10 podać ,,Sprawdzono'', ,,Przeprowadzono''
7. W rubryce 11 podać ciśnienie w butlach w dniu zakończenia przeglądów naprawczo konserwacyjnych,
8. W rubryce 12 podać ,,Przeprowadzono'' — ,,Nie przeprowadzono''
9. W rubryce 13 podać części, które wymieniono lub naprawiono.

EWIDENCJA SPRZĘTU P. GAZ. DYM — wzór Nr 2

Jednostka (PKSP, MKSP, Szkoła)

....

Rodzaj straży	L. p.	Jednostka organizacyjna	Aparaty tlenowe										Aparaty na spr. powietrze						Aparaty do sztucznego oddychania						Maski				Uwagi
			Nazwa i typ										Nazwa i typ						Nazwa i typ										
			FSR — 51	FSR — 56	FSR — 61	DRAEGER	AUER	Inne typy (podać nazwę)				butle do aparatów	SP — 1	SPIRATOM	DRAEGER	Inne typy (podać nazwę)		butle do aparatów	Podać nazwę						do aparatów tlenowych	do ap. spr. powietrza	do ap. tlen. i na spr. powietrze	z doprowadzeniem powietrza z zewnątrz	
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30
MKSP I																													
		Razem																											
PKSP II																													
		Razem																													
		OGÓŁEM (poz. I + II)																											

EWIDENCJA APARATURY KONTROLNO-KONSERWACYJNEJ **wzór 2a**

Jednostka (WKSP, PKSP, MKSP, Szkoła)

....

Rodzaj straży	L.p.	Jednostki organizacyjne	Rodzaj aparatury i urządzeń kontrolno-konserwacyjnych																				Uwagi
			Przetłaczarka elektryczna	Przetłaczarka ręczna	Kompresor powietrzny	Rotametr 0,5—150 l tlenu	Rotametr pow.	Słupek wodny	Gazomierz	Prasa manometryczna	Aparat do badania szczelności masek	Uniwersalny przyrząd kontrol.	Manometr wzorcowy	Myjnia do masek i aparat.	Suszarka do aparatów i masek	Szafa dezynfekcyjna	Butle wysokolitrażowe						
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20	21	22	23	24
I MKSP																							
		Razem																					
II PKSP																							
		Razem																					
		Ogółem poz. I+II																					

Załącznik Nr 5 do zarządzenia Nr 7/64
Komendanta Głównego Straży Pożarnych
z dnia 14 sierpnia 1964 r.

I. Wykaz części zamiennych przeznaczonych do aparatów tlenowych produkcji Fabryki Sprzętu Ratunkowego w Tarnowskich Górach.

L.p.	Nazwa części	Ilość części zamiennych do 50 aparatów tlenowych	
		przy rozpoczęciu działalności stacji	przy prowadzeniu bieżących kontroli w ciągu roku
1	Membrana przeponowa	50	10
2	Sworznie regulujące ciśnienie	25	10
3	Sprężyna do wsadki dawkującej	25	5
4	Sprężyna regulująca ciśnienie	25	5
5	Membrana do dźwigni automatu płucnego	50	10
6	Worek (przy starych aparatach)	50	10
7	Zawór nadciśnieniowy	5	1
8	Uszczelki gumowe	50	10
9	Uszczelki celonowe	50	10
10	Sprężyna do zaworu nadciśn.	50	10
11	Zawór wdechowy	50	10
12	Zawór wydechowy	50	10
13	Fajka prawa	25	5
14	Fajka lewa	25	5
15	Wężyki 6 fałdowe	50	10
16	Wężyki 3 fałdowe	50	10
17	Uszczelki skórzane I, II i III	po 50	po 25
18	Uszczelki fibrowe I, II i IIII	po 50	po 25
19	Uszczelki miedziane	100	50
20	Manometr	50	10
21	Przewód finimetrowy	15	3
22	Wężyki 63 fałdowe	50	10
23	Wężyki 43 fałdowe	50	10

L.p.	Nazwa części	Ilość części zamiennych do 50 aparatów tlenowych	
		przy rozpoczęciu działalności stacji	przy prowadzeniu bieżących kontroli w ciągu roku
24	Wężyki 19 fałdowe	50	10
25	Pasy biodrowe	25	5
26	Siatki fosforowo-brązowe	150	30
27	Zawory do butli	25	15
28	Butle tlenowe	40	10
29	Uszczelki gumowe do łącznika centralnego	50	10

II. Wykaz części zamiennych przeznaczonych do aparatów tlenowych produkcji CSRS i niemieckiej

L.p.	Nazwa części	Ilość części zamiennych do 50 aparatów tlenowych	
		przy rozpoczęciu działalności stacji	przy prowadzeniu bieżących kontroli w ciągu roku
1	Sprężyny uszczelniające	50	12
2	Czopy karterowe	100	12
3	Czopy uszczelniające	100	12
4	Membrany metalowe	50	12
5	Uszczelki ołowiane do redukt.	50	25
6	Uszczelki cynowe do siatki niklowej I	50	12
7	Uszczelki cynowe do siatki niklowej II	50	12
8	Uszczelka ołowiana do głowicy	75	25
9	Uszczelki miedziane	75	10
10	Membrany do dźwigni automatu płucnego	50	25
11	Wsadki dawkujące 11/2 l/min	25	10
12	Wsadka na sygnał ostrzegawczy 3 atn.	25	5
13	Sprężyny regulujące ciśnienie	25	5
14	Uszczelki fibrowe do połączenia reduktora z butlą	50	50
15	Siatki fosforowo-brązowe i niklowe	po 50	po 10
16	Widełki	3	1
17	Sworzeń regulujący ciśnienie	25	5
18	Sworzeń do dźwigni automatu płucnego	25	5
19	Wkręt podtrzymujący czopy karterowe	15	5
20	Komora zaworowa	50	5
21	Membrany gumowe do komór zaworowych	50	10
22	Zawory wdechowe	25	3
23	Uszczelki gumowe pod zawór wdechowy	50	10
24	Uszczelki skórzane I i II	po 50	po 100
25	Wężyki 3 fałdowe	50	10
26	Wężyki 6 fałdowe	100	25
27	Łącznik centralny	25	5
28	Przewody finimetrowe	15	5
29	Manometr	50	10
30	Zawory do butli	25	12
31	Butle tlenowe	40	5
32	Worek	50	10
33	Zawór nadciśnieniowy	5	1
34	Sprężyna do zaworu nadciśnień	50	10
35	Uszczelki do zaworu nadciśnieniowego	150	30

14

PISMO OKÓLNE NR 2/64

KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 23 kwietnia 1964 r.

w sprawie dalszego uzupełniania wykształcenia ogólnego przez oficerów KTP w latach 1964—1966.

Dotychczasowe wyniki w zakresie uzupełniania wykształcenia ogólnego przez oficerów KTP należy uznać za pozytywne. O ile w roku 1959 tylko podstawowe wykształcenie posiadało zaledwie 59,8% oficerów to w roku 1963 odsetek ten zmalał do 28,1%. Odpowiednia ilość oficerów z pełnym średnim i wyższym wykształceniem wzrosła z 23,6% do 54,8% w roku 1963.

Poza tym pokaźna liczba (ok. 40%) oficerów nie posiadających wykształcenia średniego, rozpoczęła naukę w roku szkolnym 1963/64.

Uzupełnienie wykształcenia ogólnego w systemie zaocznym wymagało niemało trudu i wyrzeczeń ze strony tych, którzy obowiązek ten podjęli.

Oficerom KTP, którzy wywiązali się właściwie z nałożonych na nich obowiązków w omawianym zakresie należą się wyrazy uznania.

Dotyczy to zarówno tych oficerów, którzy uzupełnili braki w zakresie swego wykształcenia, jak i tych, którzy z tytułu zajmowanych stanowisk przyczynili się do poprawy stanu wykształcenia podległego im personelu.

Jednakże nie wszyscy oficerowie KTP i nie wszystkie jednostki ochrony przeciwpożarowej należycie wywiązały się z nałożonych na nich obowiązków. Na szczególne wyróżnienie i pochwałę zasługują wojewódzkie komendy straży pożarnych w Gdańsku, Zielonej Górze, Białymstoku i Lublinie, gdzie osiągnięto największy postęp w omawianej dziedzinie.

Natomiast wojewódzkie komendy straży pożarnych w Kielcach, Koszalinie i Katowicach oraz resorty przemysłu lekkiego, ciężkiego, chemicznego i górnictwa nie uzyskały rezultatów zadawalających.

Trudne i odpowiedzialne zadania stojące przed ochroną przeciwpożarową wymagają od każdego pracownika wysokich kwalifikacji ogólnych i zawodowych. Aby sprostać tym zadaniom oficerowie nie posiadający pełnego średniego wykształcenia muszą je uzyskać

Zgodnie z postulatami Rady Szkoleniowej przy KGSP zatwierdzonymi przez Ministra Spraw Wewnętrznych ustala się co następuje:

1. Oficerom, którzy w przedłożonych raportach podali jako przyczyny nie uzupełnienia wykształcenia ogólnego w ustalonym terminie, zły stan zdrowia, czy też inne niezależne od nich przyczyny — przedłuża się termin uzyskania pełnego wykształcenia średniego do dnia 30 września 1966 r.

2. Wojewódzcy i równorzędni komendanci straży pożarnych oraz główni inspektorzy ochrony przeciwpożarowej spowodują, aby wszyscy oficerowie zobowiązani do uzupełnienia wykształcenia podjęli naukę i przedstawili w wyżej wymienionym terminie dokumenty uzyskania świadectwa dojrzałości.

3. Oficerów, którzy nie wywiążą się z nałożonych na nich obowiązków należy w miarę napływu pełno-kwalifikowanej kadry oficerskiej przenieść na niższe stanowiska, a najsłabszych wykazujących największe braki w zakresie wiedzy ogólnej i zawodowej — zwalniać z pracy.

4. Oficerowie posiadający tylko wykształcenie podstawowe nie mogą być zwolnieni od obowiązku uzupełniania wykształcenia; w drodze wyjątku mogą oni jednak pozostać na zajmowanych stanowiskach oficerskich jeżeli w dniu 31 grudnia 1963 r. ukończyli 55 lat życia i wywiązują się ze swych obowiązków bez zastrzeżeń.

Zastosowanie tego wyjątku wymaga uprzedniej zgody Komendanta Głównego Straży Pożarnych.

5. Oficerowie, którzy w dniu 31 grudnia 1963 r. ukończyli 45 lat życia i posiadają dokumenty stwierdzające ukończenie 9 klas szkoły ogólnokształcącej lub równorzędne temu wykształceniu mogą być zwolnieni od obowiązku dalszego uzupełniania wykształcenia, na wniosek wojewódzkiego komendanta straży pożarnych lub głównego inspektora ochrony przeciwpożarowej.

6. Oficerów, którzy legitymują się świadectwami ukończenia szkół średnich, jakie przed 1939 r. upoważniały do skróconej służby wojskowej oraz zajmowania II kategorii stanowisk w państwowej służbie cywilnej, a nie uprawniały do ubiegania się o przyjęcie na wyższe uczelnie uznaje się za posiadających wymagane kwalifikacje ogólne.

7. Oficerowie, którzy ukończyli do dnia 31 grudnia 1963 r. 55 lat życia są zwolnieni od obowiązku uzupełnienia wykształcenia średniego, posiadają conajmniej 10-letni staż pracy na stanowisku oficerskim oraz zajmują stanowiska wymagające specjalizacji mogą być w drodze wyjątku dopuszczeni do uzyskania specjalizacji i awansowania do stopni starszych oficerów.

Zastosowanie tego wyjątku wymaga zgody Komendanta Głównego Straży Pożarnych.

Indywidualne wnioski w tej sprawie, uzasadniające przydatność zawodową i perspektywy wykorzystania oficera na stanowisku wymagającym specjalizacji mogą przedkładać Komendantowi Głównemu, Wojewódzcy (równorzędni) Komendanci Straży Pożarnych i Główni Inspektorzy Ochrony Przeciwpożarowej.

Z treścią powyższego pisma należy zapoznać wszystkich oficerów pożarnictwa.

KOMENDANT GŁÓWNY: *R. Darczewski*

15

PISMO OKÓLNE NR 3/64

KOMENDANTA GŁÓWNEGO STRAŻY POŻARNYCH

z dnia 30 lipca 1964 r.

w sprawie szkolenia pracowników zakładów pracy w zakresie ochrony przeciwpożarowej.

Szkolenie pracowników zakładów pracy w zakresie ochrony przeciwpożarowej nie wszędzie jest właściwie organizowane i prowadzone. Na terenie niektórych województw zezwolono na prowadzenie szkolenia różnym towarzystwom i spółdzielniom jak: „Oświata", „Zakład Doszkalania Zawodowego", „Towarzystwo Wiedzy Praktycznej", „Uniwersytet Robotniczy", „Wiedza" itp. Instytucje te są jedynie pośrednikami pomiędzy zakładem pracy, a komendami, które delegują wykładowców i z tego tytułu pobierają znacznie wyższe opłaty aniżeli wynoszą faktyczne koszta szkolenia.

Ponieważ szkolenie pracowników nie wymaga prawie żadnych prac organizacyjnych, manipulacyjnych itp. nie znajduje więc uzasadnienia praktyka pobierania wynagrodzenia za pośrednictwo. Ponadto podwyższa to koszty szkolenia pożarniczego, co w swoich interwencjach podkreślają zakłady pracy.

W związku z powyższym wyjaśniam:

1. Szkolenie pracowników zakładów pracy w zakresie ochrony przeciwpożarowej jest uregulowane następującymi przepisami:

— ustawa o ochronie przeciwpożarowej z dnia 13 kwietnia 1960 r. (Dz. U. Nr 20 poz. 120)

— uchwała Nr 349 Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1962 r. w sprawie podniesienia bezpieczeństwa pożarowego w gospodarce narodowej (M.P. Nr 38, poz. 402)

— zarządzenie Nr 263/56 Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 13 grudnia 1956 r. w sprawie struktury organizacyjnej i zakresu szkolenia pożarniczego (Dz. KGSP Nr 1 poz. 4)

— rozkaz Nr 7/62 Komendanta Głównego Straży Pożarnych z dnia 25 czerwca 1962 r. w sprawie zatwierdzenia i wprowadzenia do użytku służbowego programu szkolenia Nr X/V

— przepisy poszczególnych ministrów, wydane na podstawie art. 23 ustawy o ochronie przeciwpożarowej.

2. Z powyższych aktów prawnych wynika, że szkolenie pracowników w zakresie ochrony przeciwpożarowej należy do obowiązków zakładów pracy. Natomiast komendy straży pożarnych sprawują nadzór i kontrolę nad zakładami w zakresie tego szkolenia.

W celu zapewnienia właściwego poziomu szkolenia w zakładzie powinni je przeprowadzać członkowie KTP posiadający odpowiednie przygotowanie ogólne i fachowe jak również referenci ochrony ppożarowej, przy czym:

— w zakładach pracy posiadających własną służbę ochrony przeciwpożarowej obowiązek szkolenia pracowników spoczywa na pracownikach tej służby,

— w tych zakładach w których powołani są nieetatowi referenci ochrony przeciwpożarowej szkolenie należy do ich obowiązków.

— pozostałym zakładom pracy pomocy w przeprowadzaniu szkolenia i doborze wykładowców udzielają komendy straży pożarnych.

3. Członkowie KTP zatrudnieni w komendach straży pożarnych mogą prowadzić odpłatnie szkolenie pracowników w zakładach pracy, z uwzględnieniem następujących zasad:

— zgodę na przeprowadzenie szkolenia każdorazowo wyraża przełożony komendant (wojewódzki, powiatowy, miejski), każdy w stosunku do pracowników jemu podległych,

— szkolenie w zasadzie odbywa się w godzinach wolnych od zajęć służbowych,

— wynagrodzenie za szkolenie nie może być wyższe aniżeli zostało ono przewidziane w obowiązujących dany zakład przepisach.

Odpowiedzialność za poziom i wyniki szkolenia ponosi członek KTP, który podjął się jego przeprowadzenia, a ponadto kierownik jednostki, który wyraził na to zgodę.

4. Dla ułatwienia wykładowcom, a przede wszystkim nieetatowym referentom ochrony przeciwpożarowej prowadzenia szkolenia zostały opracowane i wydane przez Wydawnictwo Związkowe Centralnej Rady Związków Zawodowych następujące broszury:

— Ochrona przeciwpożarowa. Materiały do szkolenia pracowników zakładów produkcyjnych,

— Ochrona przeciwpożarowa. Materiały do szkolenia członków przeciwpożarowych pogotowi sal, oddziałów produkcyjnych,

— Ochrona przeciwpożarowa. Materiały do szkolenia pracowników zakładów nieprodukcyjnych.

5. Unieważniam wszystkie dotychczas wydane innym instytucjom zezwolenia na prowadzenie szkolenia pożarniczego.

6. Wojewódzcy, powiatowi i miejscy komendanci straży pożarnych obowiązani są zapewnić przestrzeganie wyżej ustalonych zasad w szkoleniu przeciwpożarowym pracowników zakładów pracy.

KOMENDANT GŁÓWNY: *R. Darczewski*

Sprostowanie

W Dzienniku Zarządzeń i Rozkazów KGSP z 1964 r. Nr 2 na stronie 4 wiersz 6. 5 i 4 od dołu otrzymuje brzmienie „d) w przypadku pożaru ogłosić alarm z równoczesnym wezwaniem straży pożarnej oraz przystąpić do gaszenia dostępnymi środkami".

Uwaga: Dziennik Zarządzeń i Rozkazów Komendy Głównej Straży Pożarnych nie jest czasopismem periodycznym w związku z czym wydawany jest w miarę ukazywania się przepisów prawnych.

Wojsk. Zakł. Graf. Zam. 947 z dnia 21.VIII.64 r. Nakł. 2750. Z-25.